

ת"פ (חיפה) 28957-04-24 - מדינת ישראל נ' הודיה דנה אזולאי

ת"פ (חיפה) 28957-04-24 - מדינת ישראל נ' הודיה דנה אזולאישלום חיפה

ת"פ (חיפה) 28957-04-24

מדינת ישראל

נגד

הודיה דנה אזולאי

בית משפט השלום בחיפה

[12.02.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל תדמור-זמיר

החלטה

ביום 11.4.24 הוגש כנגד הנאשמת כתב אישום שמייחס לה עבירה של תקיפת קטין - עבירה שבוצעה, לכאורה, ביום 19.9.19. הנאשמת טוענת כי המאשימה הגישה את כתב האישום תוך הפרת הוראת סעיף 57 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); ולכן מבקשת לבטל את כתב האישום. המאשימה מצדה טוענת כי קיימה את הנחיות היועמ"ש כלשונן, קרי, היא לא הפרה את הוראות הדין, ולכן יש לדחות את הבקשה.

המסגרת הנורמטיבית

1. סעיף 57א לחסד"פ התווסף במסגרת תיקון 87 לחסד"פ, כחלק מרפורמה כללית בהוראות ההתיישנות בדין הפלילי. התיקון פורסם ביום 10.1.19 ונכנס לתוקף ביום 10.10.19. הסעיף קובע כי משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנהלי רשויות החקירה ובהנחיות היועמ"ש. עוד קובע הסעיף כי לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות, אלא בהסכמת היועמ"ש.

2. הנחיית היועמ"ש הרלבנטית לענייננו היא הנחייה מס' 4.1202 שעניינה "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (להלן: "ההנחייה"). ההנחייה נכנסה לתוקף בחודש אוגוסט 2011 ומטרתה "לסייע במידת האפשר בקיצור הזמן הנדרש להכנת כתבי אישום בפרקליטות המדינה ובמשטרה" (סעיף 1(ו) להנחייה). ההנחייה עודכנה בחודש מרץ 2020 ולאחר מכן, פעם נוספת, בחודש ינואר 2021.

סעיף 4א. להנחייה קובע שפרק הזמן הקצוב להגשת כתב אישום בתיקים שעניינם עבירות מסוג פשע, שדין עד 10 שנות מאסר, הוא 18 חודשים (להלן: "פרק הזמן הקצוב") וכי מניין התקופה יחל ביום קליטת התיק בתביעה ויסתיים בקבלת החלטת התובע בדבר העמדה לדין או סגירת תיק.

סעיף 4.ג. להנחייה מונה את העילות שבהתקיימן יעצר מניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק. בין העילות - התקופה שממועד ההודעה לחשוד על אפשרות הגשת בקשה לשימוע ועד למועד האחרון לקיום השימוע וכן פרק הזמן שנדרש לשם פנייה לגורמי הרווחה או לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן בהתאם לתקנה 4 לתקנות המבחן. קרי, פרק הזמן שבין מועד מתן הודעה על הזכות לשימוע ובין המועד האחרון לקיומו (אלא אם עלה על 6 חודשים) ופרק הזמן הנדרש להכנת תסקיר שירות המבחן, לרבות פניה מוקדמת לגורמי הרווחה, לא יובאו במניין פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק.

סעיף 4.ד. להנחייה מפרט מדרג של שלושה סוגי חריגה ממסגרת הזמנים הקצובה לטיפול בתיק ומונה את השיקולים שישמשו להחלטה על חריגה כאמור.

דיון והכרעה

3. כדי לבחון את טענות הנאשמת בתיק דנן, אפרט להלן, לשם הנוחות, את המועדים הרלבנטיים לדיון בענייננו, כפי שהם עולים מטיעוני המאשימה וממסמכים שהוצגו לעיוני.

תאריך	האירוע
19.9.19	מועד ביצוע העבירה לכאורה
28.10.20	קליטת התיק ביחידת התביעות המשטרתית
31.12.20	קליטת התיק בפרקליטות
28.4.22	תום פרק הזמן הקצוב - המועד להגשת כתב האישום
16.6.22	שליחת התיק ללשכת הרווחה בחריש
27.7.22	קבלת מענה מלשכת הרווחה בחריש
8.8.22	פנייה לשירות המבחן מכח תקנה 4 לתקנות המבחן
25.7.23	קבלת עמדת שירות המבחן
19.11.23	שליחת מכתב יידוע לנאשמת
20.2.24	אישור פרקליטת המחוז להארכת פרק הזמן הקצוב ב-6 חודשים, בדיעבד, ולהארכה נוספת של 4 חודשים, עד ליום 20.6.24
11.4.24	הגשת כתב האישום

4. בחינת הנתונים והמועדים המפורטים לעיל מובילה לכלל מסקנה כי המאשימה לא חרגה מההנחייה ולכן לא נפל פגם או פסול בהגשת כתב האישום כנגד הנאשמת. אסביר.
5. כמצוין לעיל, התיק נקלט אצל המאשימה ביום 28.10.20, קרי, בהתאם להנחייה, היה עליה לסיים את הטיפול בו בחלוף 18 חודשים לכל המאוחר - עד ליום 28.4.22.
- אלא מאי? שהמאשימה החלה את הטיפול בתיק ביום 16.6.22 - כחודשיים לאחר שחלף פרק הזמן הקצוב - מבלי שתובע דיווח על העיכוב בטיפול בתיק (סעיף 4.ד. (1) להנחיה) ומאותו מועד ביצעה 3 פעולות שעצרו את מניין פרק הזמן הקצוב. הפעולה הראשונה - פניה ללשכת הרווחה בחריש - עצרה את התקופה מיום 16.6.22 עד יום 27.7.22, קרי, למשך חודש ו-12 יום. הפעולה השנייה - פניה לשירות המבחן מכח תקנה 4 לתקנות המבחן - עצרה את התקופה מיום 8.8.22 עד יום 25.7.23, קרי, למשך 11 חודשים ו-18 ימים. הפעולה השלישית - הליכי יידוע/שימוע - עצרו את התקופה מיום 19.11.23 עד יום 14.2.24 (המאשימה אמנם טענה כי מכתב היידוע הראשון נשלח ביום 15.8.23, ברם לא הציגה אסמכתא לכך והאסמכתא שהוצגה מלמדת כי מכתב השימוע נשלח לנאשם אך ביום 19.11.23, קרי, למשך חודשיים ו-26 ימים.
6. סכימת משכי הזמן שעצרו את מניין פרק הזמן הקצוב עולה כדי 15 חודשים ו-26 ימים. היינו, אם נראה את התקופה האמורה כמאריכה את פרק הזמן הקצוב, הרי שהיה על המאשימה להגיש את כתב האישום עד ליום 24.8.23.
- דא עקא, שגם במועד האמור העיכוב בטיפול בתיק לא הובא לידיעת פרקליטת המחוז ואך בחלוף כמעט חצי שנה (ביום 20.2.24) הפרקליט שטיפל בתיק ביקש את אישורה בדיעבד להארכת זמן הטיפול בתיק ואת אישורה מבעוד מועד להאריך את זמן הטיפול בתיק לתקופה נוספת של 4 חודשים, כדי לאפשר לנאשמת למצות את הליכי השימוע וכדי שיהיה סיפק בידי המאשימה להגיש את כתב האישום, שלא תוך חריגה מההנחייה.
- המאשימה אמנם טענה שביום 27.12.23 תובע דיווח על חריגה מפרק הזמן הקצוב, ברם אפילו אניח שכך הוא (לא הוצגו אסמכתאות כדי לתמוך את הטענה), אין בכך כדי למלא אחר ההנחייה, שקובעת שדיווח שכזה יתועד מבעוד מועד, בטרם תום פרק הזמן הקצוב, ולא בדיעבד (פסקה ראשונה של סעיף 4.ד. (1) להנחיה, שקובע שבמקרה שבו פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק עומד להסתיים ולא עלה בידי תובע להשלים את הטיפול בתיק, על התובע לתעד את החריגה מפרק הזמן הקצוב, תוך פירוט הטעמים לה ולהעביר את הדיווח מבעוד מועד לפרקליט המחוז. נקבע כי במקרה כזה יוארך פרק הזמן הקצוב לטיפול בתיק בתקופה של עד 6 חודשים).
7. נמצאנו למדים אם כך, שהחלק הרלבנטי לענייננו בהנחייה הוא הפסקה השניה של סעיף 4.ד. (1) להנחייה, שקובעת: "יודגש, כי במקרה שבו לא עמד התובע בחובת הדיווח לפרקליט המחוז [...] לפני תום התקופה הקצובה לטיפול בתיק, יידרש התובע לאישורו בדיעבד של פרקליט המחוז [...] לשם הארכת זמן הטיפול בתיק, וזאת בהתאם להסדר הקבוע להלן בפרק 4(ד) (2) להנחיה זו".

סעיף 4.ד(2) להנחייה קובע: "פרקליט המחוז [...] רשאי להאריך את התקופה הקצובה לטיפול בתיק החקירה שביחידתו ב-6 חודשים נוספים לכל היותר, מעבר לתקופת ההארכה המנויה בסעיף 4(ד)(1) לעיל, וזאת אם מצא כי קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הארכה כאמור... אישור פרקליט המחוז [...] יתועד בתרשומת התיק, וינתן על בסיס בקשה בכתב של התובע המטפל [...], אשר תועבר זמן מספיק לפני תום התקופה שמעבר לה נדרש אישורו של פרקליט המחוז [...]. יודגש, כי במקרה שבו לא ניתן אישורו של פרקליט המחוז [...] לפני תום תקופת החריגה הראשונה מן התקופה הקצובה לטיפול בתיק (קרי, התקופה המנויה לעיל בפרק 4(ד)(1)), יידרש אישורו בדיעבד של המשנה לפרקליט המדינה לשם הארכת זמן הטיפול בתיק, וזאת בהתאם להסדר הקבוע להלן בפרק 4(ד)(3) להנחייה זו".

8. נחזור לענייננו - עיון במסמכים שהוצגו לעיוני, לרבות בפניה הכתובה של הפרקליט המטפל לפרקליטת המחוז, כדי לקבל את אישורה בדיעבד ומבעוד מועד להארכת פרק הזמן הקצוב, שנמסרה לעיון בית המשפט בלבד ללא התנגדות מטעם ההגנה, מעלה כי אישור פרקליטת המחוז התבקש בחלוף 178 ימים מתום פרק הזמן הקצוב, קרי, במסגרת 6 החודשים שבסמכותה להאריך בדיעבד, מבלי צורך באישור המשנה לפרקליט המדינה. בפניה הכתובה של הפרקליט המטפל לפרקליטת המחוז פורטו כלל הטעמים להארכה המתבקשת בדיעבד ומבעוד מועד ועל בסיסם, ביום 20.2.24, פרקליטת המחוז האריכה את פרק הזמן הקצוב ב-6 חודשים בדיעבד וב-4 חודשים מאותו יום ואילך, קרי, עד ליום 20.6.24. כתב האישום הוגש ביום 11.4.24 ומכאן שהוא הוגש שלא תוך חריגה מההנחייה.

9. איני מתעלמת מתחושת אי הנוחות שמתעוררת לנוכח התנהלות המאשימה בתיק זה - ההמתנה הממושכת עד תחילת הטיפול בתיק, אי קיום חובת הדיווח של הפרקליט המטפל בטרם תום פרק הזמן הקצוב, נקיטת הליכי יידוע למרות שהיא אינה מחויבת לנקוטם בעבירות הנדונות, והפנייה לפרקליטת המחוז בבקשת הארכה ב"זמן פציעות". הרי תכליתו של סעיף 57א לחסד"פ נועדה כדי למנוע מצבים מעין אלה שבהם משך החקירה והטיפול בהליך הפלילי מתארך ומתארך (ע"פ 2189/23 אהרוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (20.2.24)). עם זאת, בחינת המועדים הרלבנטיים לדיון אל מול ההנחייה מובילה לכלל מסקנה כי בסופו של יום כתב האישום הוגש שלא תוך חריגה מההנחייה.

על כן, הריני דוחה את בקשת הנאשמת לבטל את כתב האישום נגדה.
ניתנה היום, י"ד שבט תשפ"ה, 12 פברואר 2025, בנוכחות ב"כ הצדדים.